

ха. Да ся чие. рече гласътъ му, (който ставаше отъ звонцѣты) да не умре. Знаемъ, че ветхозакоуниити бѣхъ преобразованіето на новоблагодатныты обряды. и основа священство беше образътъ на нашето священство; а звонцѣты дѣто звонехъ споредъ сказаніето на святаго Григорія Двоеслова, значехъ гласътъ на святиелското учение, че на ерѣіерейта трѣбува (такоже и на Іерейта) да не бѣде нѣмъ, и вече незвонци, нѣ съ устага и съ языкътъ да гласъ, да учи и да вразумява Божіиты люде, споредъ свѣтованіето Апостолско, дѣто дума: „Преповѣдвай словото, настоявай съ вѣрие, и безъ време, обличавай, заплашвай, умонявай съ всякое дѣлготърпѣіе и поучаваніе, свърши дѣлото благовѣстническо.“ (1 Тим 4, ст. 2). златны бѣхъ звонцѣты: дѣжни сж златны да излизать и думыты отъ устата на священныты лица, за Богоугожденіето, и за сяіето и праведното житіе, за любовтъ камъ Бога и камъ ближняго: златны думы, и неоловяны; полезны, казвамъ, а